

Да живѣй! и той гаврѣтѣ чашата си съ уксиселѣлото вино. — Ама познахъ те изведнажъ, нали? Азъ колко пкѣти съмъ посрѣщаль тука дякона Левски и съмъ се чукаль съ него!.. Той ми бѣше приятель... И азъ съмъ отъ народнитѣ, не ме гледай че съмъ такъвъ... .

Огняновъ забѣлѣжи противорѣчие, или просто лъжа, понеже дяконъ Левски бѣше умрѣль прѣди три години. Това му усили недовѣрието.

— Испий си виното де! Какъ? Не пийшь ли? Дай азъ да го испиж тогава. И Рачко гаврѣтѣ и Огняновата чаша, ката се навхси ужасно отъ испития оцетъ.

Обѣдтъ се свърши по-скоро, въпрѣки желанието на развеселѣлий Рачко.

— Стой де, що бързашъ? Нали ще останешъ да пощувашъ тука? Азъ щж те оставяж малко, щж идж до Карнари... ти ме почакай. Остани тука тая вечеръ... ще се разговаряме... И азъ съмъ народенъ.

— Благодаряж, бай Рачко, извадѣте ми коня, азъ щж миж напрѣдъ.

— Ами лошъ е пкѣтъ... Азъ ти казвамъ правичката; ти мене слушай... Отрѣзвамъ си главата...

— Не е нужно това, отговори сухо Огняновъ, па прибави нетърпѣливо: коня ми!

Ханджиятъ отиде на вѣнь.

Огняновъ изгледа внимателно стаята и съвѣднитѣ души. Дойде му неволно на умъ какринския ханъ, дѣто бѣхж издали Левски. Кръчмаритѣ по турскитѣ села — сѣ Българи — по нужда и навикъ, бѣхж привикнали да братувать съ турцитѣ, за това не бѣхж безопасни. А това брѣмкало, Рачко, бѣше способенъ по най-невиненъ начинъ да напакости.

— Коньтъ ти е готовъ навѣнъ, ама пкѣтъ е лошъ за Троянъ... каза Рачко, като се върнж.

— Колко искашь за мене и за коня?

— Хе, графе, да прощавашъ, азъ те гостихъ.